

FELAKETE SON YEDİ DERECE

Bir anda bütün ışıklar söndü ve televizyon ekranı tamamen karardı. Simsiyah ekranda bir süre hayaletimsi görüntü izleri belirse de bir süre sonra onlar da silinip giderek bizi karanlığa mahkûm ettiler.

“Gerçekten mi?” Somyung yanımda iki elini de yumruk yapıp ciyaklar gibi gergin bir kahkaha attı.

Kardeşim Ongi hayretle hafifçe iç geçirdi.

“Haberler doğru söylüyormuş...”

9 *Haberleri* daha birkaç dakika önce Kar Küresi’nin –tamamı donmuş dünyadaki tek sıcak sığınak olan kubbeli ve sıcaklığı kontrol altında tutulan şehir, ki biz de orada yaşıyorduk– doğu tarafında yer alan Birinci Bölge’de elektrik kesintisi beklendiğini bildirmişti. Kubbenin içinde beş gündür art arda devam eden rekor bir sıcaklık dalgası kaydedilmişti ve tropikal koşullar geceleri de devam ediyor, bu da insanların biraz olsun rahatlayabilmek için klimalara ve vantilatörlere yüklenmesine neden oluyordu. Bu da hâliyle elektrik şebekesinin üzerinde büyük bir baskı oluşturmuştu. Uzmanlar hafta boyunca bizi bölgesel ve genel elektrik kesintileri konusunda uyarmıştı ancak biz onlara kulak asmamıştık. Başka ne yapacaktık ki? Canlı canlı pişmeyi mi bekleyecektik? Şimdi de durum duydu işte. Sezonun ilk elektrik kesintisiyle baş etmeye çalışıyorduk.

Masanın küçük bir masa saati görev bilinciyle tıkır tıkır işliyordu. Işıklı kadrana bakılırsa saat dokuzu on dokuz geçiyordu. Gözlerim karanlığa yeni yeni alışırken sıcaklık ve nem dört bir

yandan üzerimize çökmeye başladı. Tavandaki vantilatör ivmesini yavaş yavaş kaybederek tamamen durdu ve fırını andıran o yoğun havayı boş yere bıçak gibi kesip durmasının anlamı kalmadı. Rahatsızlığımız tavan yapmıştı.

“Lanet olsun, çok sıcak,” diye mırıldandı Somyung. Kısa saçlarının altında yüzü benimkinin tıpatıp aynısıydı. Zaten ikimiz de Kar Küresi’nin en popüler reality şovunun eski megastarı olan Haeri’ye benziyorduk. Onu dış dünyadaki Ja – B – 6 santralinin mola odasında ilk gördüğüm an sanki dün gibiydi; diğerleriyle birlikte ikimiz de kötü niyetli Yönetmen Cha’nın mükemmel televizyon kahramanı yaratma planının önemli parçaları olduğumuzu fark etmiştik.

Ekranlarımızdan izleyerek büyüdüğümüz Haeri aslında hiç var olmamıştı... yani en azından bizim onun var olduğunu düşündüğümüz biçimde.

Belki de sorumlu vatandaşlar olarak görevimizi yerine getirip enerji tasarrufu yapmaya çalışmak yerine bütün öğleden sonra klimalarımızı açık tutmalıydık. Zaten muhtemelen herkes öyle yapmış, kendileri yapmasa da bir başkasının yapacağını düşünerek tüketimi en üst seviyeye çıkarmıştı.

Derken üçüncümüz Shinae karanlıkta yelpazesini ararken şakayla karışık, “Vay be! İnsanlar çaresizce serinlemeye çalıştığı için elektriksiz kalmak ha? Ne olay ama!” dedi.

Herkes bu espriye kıkırdadı. Oturduğu yerden bize ters ters bakan ve hiç etkilenmemiş gibi görünen Hyang hariç. Bizim gibi buralı olmayanlar, yıllık ortalama sıcaklığın eksi on derece olduğu yerlerden gelenler için Kar Küresi’nin insanı cayır cayır yakan sıcaklığı hem göz korkutucu hem de bir o kadar hayret vericiydi. Ancak Yönetmen Cha’nın kız kardeşi olan ve benim onunla tanıştığım emekliler köyüne sürülmeden önce kendisi de yönetmenlik yapan Hyang, bu sıcaklıklara alışkın olmalıydı.

Hyang ve Miryu –o da bir zamanlar Kar Küresi’nde oyuncuydu ve acımasız bir katili oynadığı tüyler ürpertici bir cinayet programı nedeniyle dışlanıp sürgün edilmiş, sonra da Hyang’la

tekrar bir araya gelmişti— karanlıkta ustalıkla hareket ederek mumları yaktılar, büyük bir sürahiye buzlu su doldurdular ve hatta dondurucudan buzlu şeker çıkardılar. Bu arada Shinae ve benim tek yapabildiğimizse ahşap döşemeli zemine yapışıp kalmış hâlde kendimizi yelpazelemektir. Ongi ve Somyung birinci ve ikinci kattaki banyolarda soğuk dış alarak serinlemeye gitmişti.

“Of, çok sıcak!” diye bağırdım belki de onuncu kez. Dışlerimin arasında buz küplerini ezdim ama sundukları o rahatlatıcı serinlik en fazla birkaç saniye sürüyor, ardından ter olarak gözeneklerimden çıkıp gidiyordu. Soğuk duşların etkisinin de farklı olmayacağını kendi tecrübelerimden biliyordum. Dışarı çıkıp kurulanmanın üzerinden birkaç saniye geçmeden sıcak, nemli hava tüm o yapışkanlığıyla sizi tekrar kucaklıyordu. Oturma odasının ardına kaçır açık duran penceresinin ardından arabalar ve kamyonlar geçip gidiyor, zaten fokur fokur kaynayan eve yeni sıcak ve egzoz dalgaları gönderiyordu.

“Offf... Mumları boş mu versek? Sıcaklığı artırıyorlar,” dedi Shinae, kısık gözlerle minik alevlere bakarak. O da benim gibi dış dünyada büyümüştü, anne babası sandığı insanların aslında yalnızca bir koruyucu aile olduğundan haberi yoktu. Tıpkı benim gibi o da Haeri klonlarından biri olarak yaratılmıştı. Bu düşünce hâlâ midemi bulandırıyor. Yönetmen Cha’nın Haeri’yi henüz küçücük bir bebekken dünyaya tanıtması, ardından mükemmel yıldızı artık mükemmel olmadığına onun yerine geçecek bir dizi yedek yaratmış olması. Ben de bir önceki “Haeri” —gerçek adı Jo Yeosu’ydu— kendi canına kıydıktan sonra buraya getirilmiştim. O zaman bile Kar Küresi’nde yalnızca kısa bir süre kalmam planlanmıştı, Haeri’nin yerini alması planlanan Serin’in çocukluk yaralarını ortadan kaldırmak adına geçirdiği ameliyatın izleri kapanana kadar.

Ancak Yönetmen Cha, yarattıklarının ona karşı koyabileceğini hesaba katmamıştı. Herhangi birimizin, ona bu imkân sunulursa Kar Küresi’nin en ünlü kızı Haeri olma fırsatını geri tepmeyeceğini düşünmüştü. Bu, birbirimizin üstüne basmak anlamına gelse bile.

Yanıliyordu.

Hyang birden ayağa fırlayıp ani bir coşkuyla ellerini birbirine vurarak beni düşüncelerimden kopardı.

“Bir fikrim var,” dedi. Sonra zeminde kar meleği gibi kayıtsızca uzanan Somyung’u ayağıyla dürttü. “Kalk ayağa! Hadi gidelim!”

Somyung öfkeyle ona baktı ama sonra birden onun da gözleri parladı ve saniyesinde ayağa kalkarak, “Doğru ya! Neden daha önce düşünemedik ki? Elektriği olan bir bölgeye gideceğiz!” diye haykırdı.

Soluksuz bir beklentiyle Hyang’a baktı, Hyang’sa onun bu bakışlarına abartılı bir acımayla karşılık verdi. Bizden büyük olduğundan ve Miryu’yla birlikte aramızdaki tek yetişkin sayıldığından Kar Küresi’ne geldiğimizden beri fiili vasımız rolünü üstlenmişti. Diliyle cık cık sesleri çıkararak holdeki portmantoyu karıştırdı ve kocaman bir piknik sepeti çıkardı.

“Elektrik mi?” dedi poflayarak. “Durun da size nasıl nazikçe serinlenir onu göstereyim.”

Sonra biz merakla onu izlerken evde dolanıp durarak sepeti çeşitli eşyalarla doldurdu. Sonra gayet normal bir sesle birinin üst kata çıkıp Serin’i getirmesi gerektiğini söyleyince Shinae ve ben öylece birbirimize baktık.

Kar Küresi’nin kurucusu ve koruyucusu olarak bilinen, öte yandan bütün program akışının da başında bulunan ailenin evi olan Yibonn Malikânesi’nden taşınalı neredeyse bir ay olmuştu. Hep birlikte yaşadığımız bu iki katlı eve geçmiştik. Serin de tıpkı bizim gibi bir Haeri klonuydu. Benim yerine geçmem gereken klondu. Ta ki Yönetmen Cha bana haber vermeden Haeri rolümü kalıcı hâle getirmeye karar verene kadar. Ancak Serin, geri kalanlarımızın aksine Haeri illüzyonunu sürmek için ne gerekiyorsa yapardı. Cha’nın planının ardındaki gerçeği ifşa ettiğimiz için hepimize kızgındı. Her ne kadar son haftalarda bize duyduğu o akkor nefret ve düşmanlık biraz dinmiş olsa da mesafesini koru-

maya devam ediyordu. Görünüşe bakılırsa elektrik kesintisi bile onu odasından çıkarıp bizimle vakit geçirmeye ikna edememişti.

Hyang bizim hâlâ oyalandığımızı görünce, “Hadi ama kızlar,” dedi. “Serin’i bu karanlık evde tek başına pişmeye bırakacak değiliz.”

Serin’in bize olan öfkesi çok büyüktü. Ona göre bizim yaptığımız bu ifşa, onun dişiyle tırnağıyla kazıyarak hak ettiği Haeri hayatını çalmak içindi sırf. Peki biz onunla nasıl baş ediyorduk? Üzülerek kabul etmem gerekir ki onun her gün sürdürdüğü zehirli tavırlar karşısında hiçbirimizin düşmanını sevmeye ya da size küfredenlere güzel sözler söylemeye gibi özel bir yeteneği yoktu.

“Ben gidip onu getireyim.” Duştan çıkmış olan Ongi bu işe gönüllü olarak üst kata doğru hareketlendi. Kardeşim her zaman ara bulucu olmuştu zaten. Onun bu neşeli hâllerine şimdi her zamankinden çok minnet duyuyordum.

Mutfağa gidip Hyang’ın eşyaları toplamasına yardım etme dürtüsü hissettim. Böylece onlara katılmamak için bir bahane bulabilirdim. Ancak Somyung ve Shinae’nin de Hyang’a katıldığını görünce baskıya dayanamadım ve ayaklarımı sürüye sürüye üst kata çıktım.

Hepimizin rol aldığı *Sen, Ben ve Biz*, Kar Küresi’nin en yeni ve en popüler programıydı ve pek çok açıdan eski kalıpları kırıyordu. En dikkat çekici olanı ise, burada çekilip dış dünyada yayınlanan diğer Kar Küresi programlarının aksine bizim programımızın Kar Küresi sakinlerine de izletiliyor olmasıydı. Bütün programlar gerçeğe dayandığından ve oyuncuların çoğu rollerini yaşadığında, başrollerin kendi programlarını izlemesi spoiler’a neden olabilirdi. Yönetmenler bundan ne pahasına olursa olsun kaçınırlardı. Bizse kendi programına erişimi olan yegâne oyuncular olduk ve şimdiye kadar toplamda dört bölüm izlemiştik.

İzlediğimiz her bölümden sonra üçümüz kaçınılmaz olarak birbirimize, “Bana mı öyle geliyor yoksa Serin’e karşı biraz... kaba mı görünüyoruz?” sorusunu yöneltiyorduk.

Tabii ki Serin'e kabalık ettiğimiz falan yoktu. En azından bile isteye. Esasen kendini bizden uzak tutan Serin'i. Bize duyduğu o kendine de zarar veren küçümseme yüzünden yapıyordu bunu. Yönetmenimiz Hyang ise diğer yönetmenlerin aksine kurgusal montajlar ve manipölasyonlarla gerçeği çarpıtma yoluna hiç girmiyordu. İşin ilginç yanı, programımızdaki Serin, gerçek hayatta tanıdığımız dikenli Serin'den daha yalnız ve daha üzgün görünüyordu.

Mesela programda Serin karanlık odasında yapayalnız takılıp yatağına uzanarak boş gözlerle tavanı izler, alt kattan gelen kahkahaları duyardı. Sonra da ağır ağır, dramatik bir tavırla gözlerini kırıştırdığında sıvıyı andıran gözlerinden düşen gözyaşları şakaklarından aşağı yuvarlanırdı. Kar Küresi'ndeki kameraların güçlü lensleri düşük ışıktaki bile bu ânı tüm berraklığıyla kayıt altına alırdı.

İtiraf etmeliyim ki onu kendi programımızda görene kadar Serin'in bu kadar üzgün, yalnız ve kırılgan olabileceğini hiç düşünmemiştim. Gerçi tamamen kameralara da oynuyor olabilirdi ama ya gerçekten üzgünse, yalnızca ve saçma sapan bir gurur ya da reddedilme korkusu yüzünden bizimle iletişim kurmaya çekiniyorsa? Durum buysa ona zeytin dalı uzatmaya hazırdım. Yalnızca bilmem gerekiyordu.

Koridorda Serin'in odasına doğru ilerlerken kendimi şimdiden gergin hissediyordum. Neyse ki kardeşimin varlığı onunla aramdaki düşmanlık havasını biraz olsun yumuşatıyordu.

Serin'in odasından, "Nereye gidiliyor?" diyen sesi yükseldi. Çekingen ve endişeliydi.

Açık kapısına doğru sessizce süzülüm ve içeri baktığımda kafasını yatak başlığına yasladığını, dizlerini göğsüne çekip boş bakışlarını yorganın üzerindeki bir noktaya dikerek öylece oturduğunu gördüm. Ongi de yatağın uzak ucunda oturuyordu ve bir ayağı yerdeydi.

"Bilmiyorum ki. Sanırım Hyang'ın bildiği bir yer varmış. Gerçekten güzel olduğunu söyledi," diye cevap verdi Ongi neşeyle. Sesi sıcacıktı.

Ancak Serin o her zamanki ekşi suratıyla öylece oturmaya devam etti. Başını kaldırıp Ongi'ye bakmadı bile. Kardeşim başını yana eğerek onunla göz göze gelmeye çalıştı.

“Hadi ama, Serin. Gel işte bizimle,” diye yalvardı usulca. Kardeşimin onunla konuşurken kullandığı bu özenli ve şefkatli ses, beni dördüncü sınıfa gittiğimiz zamanlara götürdü. Porsuklar gibi didişip kavga ettiğimiz günlere. O kavgalardan sonra kardeşimi tamamen dışlar, onunla konuşmayı reddeder, hatta o küçücük evimizdeki varlığını bile görmezden gelirdim. O ise her zaman barışmak için ilk adımı atar, sanki daha birkaç saat önce birbirimizin gırtlığına çökmemişiz gibi o tatlı ve şefkatli sesiyle beni kandırıp kabuğumdan çıkarmaya çalışırdı. Çok geçmeden de onun tuhafliklarına gülmeye başlar, ona kızgın olduğumu bile unuturdum. Tüm bunların neticesinde içselleştirdiğim mesaj, Ongi'nin ne olursa olsun daima arkamda olacaktı. Ama büyüdükçe kavgalarımız daha da berbat bir hâl aldı ve birbirimizden uzak düştük. Yani onu bu ses tonuyla konuşurken duymayalı çok olmuştu.

Derken Serin, “*Oppa...*” diye mırıldanarak beni daldığım düşüncelerden çekip çıkardı.

Az önce ona *oppa* mı demişti o? Ongi'yle aramda uzun zaman önce tükenen ailevi bir saygı ve sevgi ifadesi olan o terimi mi kullanmıştı?

Serin, aynı mağdur ve acıklı sesle konuşmaya devam etti. “Gelirsem hep yanımda olur musun? Zaten durumu biliyorsun, oppa. Kızlar benden nefret ediyor. Hyang ve Miryu'nun da kimin tarafında olduğu belli. Onlarla aynı ortamda bulunmanın bile benim için ne kadar rahatsız edici ve garip olduğunu anlıyorsundur umarım.”

Ne? Kim kimden nefret ediyormuş?

Tüm iyi niyetimde sohbetlerine dahil olma hevesin bir anda kaçıp gitti.

“Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun,” diye karşı çıktı Ongi. “Seni çok önemsiyoruz. Hem de hepimiz.”

“Gördün mü? Ben de bundan bahsediyorum, oppa. Sen de onlar adına konuşuyorsun. Onların tarafındasın,” dedi Serin sesine daha da perişan bir hava katarak. “Benim yanımda kimse yok.”

Gözlerindeki o kırgınlık gerçek gibiydi. Bu açıdan Ongi’nin yüzünü tam olarak göremiyordum ama sessizliğine bakılırsa ona verilecek bir cevap bulmakta zorlanıyor gibiydi. Aslında tam da bu noktada devreye girmem gerekirdi. Kapıyı sertçe tıklatmakla boğazımı temizleyerek varlığımı belli etmek arasında gidip gelirken Ongi konuşmaya başladı.

“Ne demek istediğini anladım,” dedi. Sonra sanki mahkemede tanıklık edermiş gibi sağ elini kaldırarak neşeli bir sesle devam etti: “Şu andan sonra ben, Jeon Ongi, Serin’in tarafındayım.”

Kalbim göğsümün içinde sıkışıp kaldı. Ne?

Serin, Ongi’ye uzun uzun baktı. Ardından en nihayet dudaklarında bir tebessümün titreşmesine izin verdi ve “Gerçekten mi?” diye sordu.

Ong samimi, oppa-tarzı bir kıkırtı çıkararak başını onaylar gibi salladı.

“Gerçekten. Hadi gidelim artık. Herkes seni bekliyor,” dedi. Ayağa kalkıp elini Serin’e uzattı. “Garip olana kucak aç. Onu kabullen. Bu, birine yaklaşmanın en hızlı yoludur.”

Bu arada komodindeki gece lambasının üzerine yerleştirilmiş olan küçük kamera, elektrik kesintisinden hiç etkilenmeden, görev bilinciyle kayıt almaya devam ediyordu. O kamera Merkez Elektrik Santrali’nin nükleer enerjisinden besleniyordu. Kar Küresi’ndeki yüz milyonlarca kamera gibi. Bir Kar Küresi klasiği: İçerik her şeyden üstündü, sakinlerinin huzurundan bile.

Arkama döndüm ve banyoya doğru kaçtı, bir yandan da Hyang’dan o ikisini dinlediğim sahneyi kurguda atmasını istemeyi düşünüyordum. Kalbim ağırlaşmıştı ve bunun için iyi bir sebep bulamıyordum. Tamam, konuşmalarına gizlice kulak kabarttığım için suçluydum ama ne olacaktı ki? Sonuçta bile isteye yaptığım bir şey değildi. Sahiden de. Sonra bir de kameralar karşısında Ongi’nin

ihanetine uğramanın verdiği incinmişlik ve utanç da vardı. İkiz kardeşim az önce Serin'in müttefiki olduğunu ilan etmişti.

Banyoya süzülüp kapıyı arkamdan kilitlerken Ongi'yle artık aynı kandan olmadığımızı hatırlattım. Gerçi zaten hiç olmamıştık. Tıpkı diğer klonlar gibi benim annemle babam da sadece birer taşıyıcıydı, Yönetmen Cha Kar Küresi'nde bana ihtiyaç duyana kadar bana göz kulak olacaktı yalnızca. Bu buz gibi gerçeği sürekli unutup duruyordum. Oysa diğer Haeri'lerle birlikte canlı bir hava durumu yanını basıp Cha'nın komplosunu dünyanın geri kalanına açıklayan bizzat bendim.

★

Az sonra hepimiz Hyang'ın panelvanına doluşmuş, bilmediğimiz bir yere doğru yol alıyorduk. Araba kalabalıktı ve Ongi sanki onu meşgul edip eğlendirmeyi görev bellemiş gibi sürekli Serin'le sohbet ediyordu. Ki bu da canımı kabul etmek istediğimden daha fazla sıkıyordu.

Diğerleri olsa neyse ama bilhassa onun Serin'i bana tercih etmesi sahiden canımı yakıyordu. Fakat onun gırtlığına yapışma dürtüsüne direndim çünkü... o kızı kıskanmıyor ya da birazcık bile tehdit olarak görmüyordum. Ben bundan çok daha fazlasıydım, öyle değil mi? Hem zaten öyle hissetsem bile Somyung'un ya da Shinae'nin –ya da tanrı korusun Ongi'nin– bunu anlamasına izin veremezdim.

İyi ama Ongi kendini ne sanıyordu ki? Bir ara bulucu mu? Kendi kendini yalnızlaştıran sosyal kızların koruyucu azizi mi? Onu aramıza çekmek için neden bu kadar çaba sarf ediyordu?

“Of be... Şuna baksana, Serin! Felaket Ölçer şimdiden on derece yükselmiş,” diyordu şimdi de.

Sözlerini alaycı bir üslupla taklit etme dürtüsüyle mücadele ettim. O sırada ileride tehditkâr bir biçimde yükselen Felaket Ölçer'in görüntüsü beni kendime getirdi. Doksan üç yaşıyordu.

Felaket Ölçer termometreye çok benzeyen bir aletti ancak bir sonraki Kar Küresi felaketine ne kadar yaklaştığımızı ölçmek

ve göstermek için kullanılırdı. 0'dan 100'e kadar derecelendirme işaretleri bulunan devasa, cam bir tüpten oluşuyordu ve alt tarafında nar suyu –ya da hayal gücünüze bağlı olarak kan– renginde bir sıvı yer alıyordu. Bu sıvı, tehlike seviyesine göre tüpün içinde yükselerek ya da alçalarak herkesi bilgilendiriyordu. Devasa termometrenin tepesinde sağanak yağmurdan bile etkilenmeden yirmi dört saat boyunca yanan bir ateş topu bulunuyordu. Kar Küresi'ne gelmeden önce şehrin sakinlerini vuran hava felaketlerini televizyondan izlerdim ama kendim hiç denk gelmemiştim.

“Ne ara doksan üçe çıktı o? Nasıl?” diye sordu Serin şaşkınlıkla. “Seksene kadar çok yavaş çıktı.”

“Evet... O ani yükselişe Birinci Bölge'deki elektrik kesintisi neden oldu,” diye açıkladı Hyang direksiyonun arkasından. Sesi her zamankinden daha yüksek ve daha neşeliydi. Bugün bizi varlığıyla şerefleştiren Serin yüzündendi şüphesiz. “Bileşik Cezalandırma,” diye devam etti beni rahatsız eden o sesle. “Elektrik kesintisi bizim dış dünyadan ithal edilen elektrik konusundaki müsrif ve sorumsuz tutumumuzun doğrudan bir sonucu.”

Kar Küresi'nin okuldakine benzer bir ceza sistemi vardı, işlenen her suç için puan kırılıyordu. Bizim durumumuzda bu suçlar ara sona erdiğinde sete dönememiş olmak, mahremiyet duvarlarının ardından makul bulunandan daha uzun süre oyalanmak ve oyuncuların kasten ya da kazara görevlerini ihmal ettiği başka örneklerden oluşuyordu. Bunların her biri Felaket Ölçer'in ibresini yukarı taşıyordu. Tek bir oyuncunun küçük bir kusuru okyanusta bir damlaydı elbette ama o damlayı Kar Küresi'nin tüm oyuncu sakinlerini hesaba katarak o sayıyla çarptığınızda ibre fark edilir derecede yükseliyordu. En nihayetinde de 100'e varıyordu. İşte o zaman alet yanıp kül oluyor ve *Saat Dokuz Haberleri* sırasındaki canlı hava durumu çekilişiyle şehir sakinlerinin üzerine hangi mevsimsel doğa felaketinin –kuraklık, kum fırtınası, aşırı sıcak, orman yangını, kar fırtınası gibi– çökeceği ve bu felaketin hangi şiddette olacağı belirleniyordu. Tüm bunlar hava durumu sunucusunun parmaklarının ucundaydı.

Bu arada kubbeli şehrin dışında, dünyanın geri kalanı bu yıl-ki meteorolojik felaketin yaratacağı yepyeni dramın ve acıklı hikâyelerin ekranlarda yayınlanmasını dört gözle bekliyordu. Birçok insan yaşanacak felaketin türü ve şiddeti üzerine bahse giriyordu. Kar Küresi ile kişisel bağları olanlar hangi felaket seçilirse seçilsin çok acımasız olmamasını umuyor, bunun için dua ediyordu.

Her hâlükârda Kar Küresi'nin böyle bir felaketten kaçabil-diği tek bir yıl bile olmamıştı. En azından yakın zamanda. Şehir sakinlerinin enerji tasarrufu konusundaki kayıtsız tavırlarının ve enerji tüketimi konusundaki müsrif alışkanlıklarının gitgide art-ması da birkaç yıldır yaz aylarında elektrik kesintilerini düzenli hâle getirmişti.

Neyse ki hava durumu sunucuları zaman zaman daha eğlen-celi ve güzel felaketler seçebiliyordu. Kola Yağmuru ya da Gül Yaprak fırtınası gibi şeyler, ki sonuncusu herkesin standardına göre kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi. Ancak tam tersi de yaşanabilirdi elbette. Kar Küresi çılgık çılgıya yaklaşan tayfunlara ya da on gün boyunca hiç durmadan yağacak yağmurlara maruz kalabilirdi. Daha önce Kar Küresi yerleşkesinde ciddi hasarlara yol açmış felaket türleriydi bunlar.

“Lütfen...Aşırı sıcak dışında herhangi bir şey olsun. Ona kat-lanamam,” dedi Ongi yalvarır gibi. Ellerini dua eder gibi bir-leştirerek karanlıkta tek başına dikilen ve tepesinde ateş yanan Felaket Ölçer’e doğru çevirdi. “Lütfen yine Kola Yağmuru olsun. Ben Kola Yağmuru istiyorum,” diye mırıldandı. “Bir de herkesin güvende olmasını.”

Ben babamla tanışmayı dilemiştim. Chobahm'ın film akade-misine kabul edilmesini dilemiştim. Büyükanmemin iyileşmesini istemiştim. Kardeşimin doğum günü dileklerinin hiçbirisi gerçekleş-medi. Biri bile. Eh, bu yüzden bu sefer dileğinin gerçekleşmesini, başımıza hangi felaket gelecek olursa olsun o da dâhil herkesin güvende olmasını dilemekten başka ne gelirdi ki elimden? Kub-benin altında dünya hareketsiz karanlığıyla tüyler ürperticiydi. Felakete yalnızca yedi derece kalmıştı.